

מימי קטור

שלוש שנים היא החזיקה מעמד באנגליה, עד שהרגישה שהיא לא יכולה לשאת עוד את הסבל. יום אחד ישבתי בכיתה בשיעורי-דת. המורה לימדה על ישוע, ופיתאום הילדים התחילו להצביע עליי ואמרו: "זו הרגה את ישו! ואז המורה אמרה: נכון, אבל צריך לסלוח ליהודים".

"קמתי וברחתי מהכיתה. הרגשתי שאפילו המורים בכיתה-הספר נגדי. ברחתי ממרת בכני לתחנת-הרכבת והסתובבתי שם שעות כדי להירגע. את כל הכסף שהיה לי הוצאתי על מישחקים אלקטרוניים.

בלילה מאוחר חזרתי הביתה, והורעתי לאמא ואבא שאני לא חוזרת עוד לבית-הספר הזה.

באותה תקופה היה לאבא ג'וק חדש בראש: הוא רצה לפתוח אולפן - הקלטות, ולא הסכים לחזור לארץ. כל הלילה דיברנו, ובבוקר החלטנו שאני אחזור לבד לקיבוץ, ואבא והמישפחה יגיעו בתוך שנה לארץ".

סי בת ה-12 באה לברך לקיבוץ. הניתוק מההורים התארך לעשר שנים. גם בקיבוץ הרגישה סי כנטע זר, לא הסתדרה.

בצורת היינו ישראלים, באנגליה

אבא ירד מהארץ כדי להצליח כמלחין בחו"ל. היא חזרה לבדה בגיל 12. במשך את הוריה רק פעם אחת. תקליט חדש מבטא את תחושות הכאב

צרפתיים וכאן בקיבוץ הייתי אנגליה, צמח בר. המיפגש המחורש עם הקיבוץ היווה לגביי הפתעה. אני חזרתי בג'ינס משופשף, שרשרות-צמידים וקומקום עם מוסיקת רוקנרול. הילדות בקיבוץ הלכו במיכנסים-גומי ושמעו את חווה אלברשטיין.

"שוב הייתי בודדה ולא שייכת. חיכיתי כל הזמן שהשנה תיגמר והמישפחה תחזור לארץ.

יום אחד קיבלתי מיכתב מחוץ לארץ. פתחתי אותו בהתרגשות, כפנים היה מיכתב מאבא. הוא כתב לי שהאולפן הצליח והוא לא חוזר לארץ. הוא ביקש שאבוא אליהם לאנגליה. בקיבוץ היה לי אמנם תרא, אבל ביחס לסבל שסבלתי באנגליה זה היה ממש ג'ידען. אמרתי לעצמי שלסבל של אנגליה אני לא חוזרת, והחלטתי להשתנות, להיות כמו כולם בקיבוץ ולהתקבל לחברה.

"אני זוכרת איך זרקתי את הבגדים שלי - הורדתי אותם כמובן הפיסי של המילה - וניסיתי להיות כמו כולם. כלפי חוץ זה הצליח, אבל בפנים סבלתי.

כתבתי או שיר. אני מורידה את עלי-הכותרת שלי ונהפכת לקוץ". ככה הרגשתי. אבל ביחד עם הוויתור הזה, הרגשתי בפעם הראשונה בחיים שהנה יש מעגל שאני שייכת אליו.

בכל זאת היא הלכה אחריו ועשתה מה שהוא רצה. אבא הוא אדם דורשני מאוד, 25 שנה אמא היתה אשת-של, היא היתה הצל שלו ועשתה את זה מרצונה. רק אחרי שהם התגרשו היא התחילה להיות.

בגיל 17 היתה סי למורת-הכבדיות שוב לברכה. הפעם בדירה בירושלים. "הלכתי ללישכת-גיוס, אמרתי להם שיש לי צרות וביקשתי שהם יגייסו אותי. הלכתי לבחינות של להקה צבאית, ולא קיבלו אותי. טענו שאני צבאית.

אם לא עזר לי שאני הבת של נחום היימן? לא סיפרתי את זה, לא רציתי שיקבלו אותי בגלל אבא. והם לא ידעו שאני הבת שלו".

סי לפני שנתיים, לפני שינוי התדמית שיער ארוך, גרבי-רשת

סי ליד המחשב הביתי, כל חברות-התקליטים השיבו בשלילה

כצבא היא היתה מקפלת מיצנחים. יש למיקצוע הזה הילה של זוהר, אבל זה סתם משעמם. כל היום יושבים ומקפלים מיצנחים. אוי, איזה שיעמום!

במהלך העבודה היה אסור לעשן, אבל אני לא יכולתי להתאפק. יום אחד הרלקתי סיגריה קטנה, ועם המזל שלי שרפתי מיצנח. היה לי מישפט וישבתי שבועיים בכלא.

בשכרתי. רציתי להשתחרר מהצבא ולעזוב את הארץ, אבל החלטתי שהפעם אהיה חזקה, שבפעם הראשונה בחיים שלי אנמור משהו בצורה נורמאלית, כמו כולם.

ואז היא אומרת בגאווה בלתי-מוסרת: "קשה להאמין, אבל עשיתי את זה. גמרתי שרות צבאי מלא כטוראית אמנם, כמו שהתחלתי - אבל גמרתי: טוראית סי היימן".

במהלך השרות הצבאי עברה להתגורר בתל-אביב. באותה תקופה החלה בתל-אביב פריחת המועדונים. סי, שבמשך כל השנים נתנה לרגשותיה ביטוי בשירים במחברות שמצאו דרכן למגירה, החלה לשיר בליווי הגיטרה.

בהתחלה שרה לחברים בבסיס. "רציתי לראות איך הם יקבלו אותי. קיבלו אותי נהדר". מאוחר יותר, עם השיחור, הצטרפה ללהקות רוק וגל

שי כרם, צילום: צבי טל (המשך בעמוד 30)